

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **L. B.**, bytem XXX,
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Chuchútem,
sídlem náměstí Junkových 2722/1, Praha 5, PSČ 155 00,

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**,
sídlem náměstí Jezuitská 4, Brno, PSČ 660 55

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. 1 SIN 205/2017-16,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo změněno rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství (dále jen „prvostupňový orgán“ či „povinný subjekt“) ze dne 29. 12. 2016, č. j. SIN 82/2016 tak, že ve výroku rozhodnutí se za citaci „§ 11 odst. 4 písm. a)“ vkládá text „odst. 6“. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o

poskytnutí informace v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání ve věci Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad.

2. Žalobce v podané žalobě nejprve uvedl, že dne 21. 12. 2016 podal k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), ve které žádal o poskytnutí usnesení o zahájení trestního stíhání. Dne 28. 12. 2016 byla žádost žalobce prvostupňovým orgánem odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29. 12. 2016 odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že prvoinstanční rozhodnutí o odmítnutí informace potvrdil.
3. *V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasí s odůvodněním prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí, z něhož cituje, že „Není sice vyloučeno poskytnout informace i v této fázi trestního řízení, musí však být jisté, že tím nebude nejen zmařen účel trestního řízení, ale například také, že tím nebudou ohrožena práva třetích osob, tedy takových, které sice nemají vlastní postavení v probíhajícím trestním řízení, ale důsledky poskytnutých informací na ně přesto mohou dopadnout. Tato jistota v dané věci, vzhledem k jejímu rozsahu a složitosti, není. (...) Odvolací orgán je toho názoru, že i v daném případě je nutno dát přednost veřejnému zájmu na řádném průběhu trestního řízení bez zbytečných rizik jeho narušení před poskytováním dokumentů o tomto trestním řízení“. a namítá, že z odůvodnění rozhodnutí není patrné, že by správní orgán před rozhodnutím o odmítnutí žádosti zvážil, zda poskytnutím informace může či nemůže být cíl trestního řízení zmařen či ohrožen. Žalobce připomíná, že již v odvolání poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, a má za to, že jej odvolací orgán nezohlednil.*
4. *Ve druhém žalobním bodu uvádí žalobce, že předmětná trestní věc je předmětem veřejného zájmu a dlouhodobě o ní informují média, z čehož je dle žalobce zřejmé, že mají plné znění požadované informace k dispozici. Žalobce namítá, že lze jen stěží uvažovat o tom, že by poskytnutí požadované informace mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení, když usnesení o zahájení trestního stíhání bylo doručeno všem obviněným. Vzhledem k počtu obviněných a mediálnímu zájmu ho mají k dispozici přinejmenším stovky osob.*
5. *Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce ohledně ohrožení práv třetích osob, že napadené rozhodnutí tento důvod nijak nekonkretizuje, nicméně povinnému subjektu nic nebrání případné údaje o třetích osobách anonymizovat, což platí i pro blíže neupřesněné riziko narušení řádného průběhu trestního řízení.*
6. *V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a odkázal na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí.*
7. *K námitce obsažené v prvním žalobním bodu uvádí žalovaný, že povinný subjekt ve skutečnosti takovou úvahu provedl a materiálně její výsledek vyjádřil tím, že o předmětné trestní věci v souladu s § 8a odst. 3 trestního řádu informoval veřejnost v rozsahu, který považoval za neohrožující další průběh trestního řízení, a současně vyjádřil vůli poskytovat další informace tak, jak to průběh trestního řízení umožní. Na tiskové zprávy povinného subjektu se ostatně odvolal i žalobce ve své žádosti o poskytnutí informací. Výsledkem posouzení byly uvedené tiskové zprávy.*
8. *Žalovaný upozorňuje, že žádost žalobce o poskytnutí informací byla povinnému subjektu doručena 9. den od vydání usnesení o zahájení trestního stíhání. Možnost, případně rozsah, v němž lze požadovanou informaci poskytnout, se posuzuje ke dni doručení žádosti o*

informaci. Vzhledem k velmi krátké době, která v daném případě uběhla mezi vydáním usnesení a doručení žádosti, je zřejmé, že povinný subjekt nemohl mít důvod ke změně svého stanoviska k rozsahu informací, které je možné poskytnout, dokonce k tomu, aby poskytl usnesení o zahájení trestního stíhání, ať již v nějakém rozsahu anonymizované či nikoli.

9. Obě rozhodnutí podle žalovaného nijak uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu neodporují. Žalovaný považuje za vhodné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103, zejména body 34 a 37 odůvodnění, z nichž je patrné, že při zkoumání existence naléhavé společenské potřeby omezení práva na informace o probíhajícím trestním řízení podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o informacích se uplatní i důvody stanovené v § 8a odst. 1, 2 trestního řádu. Citované ustanovení se nevztahuje pouze na poskytování informací veřejnosti podle § 8a odst. 3 trestního řádu, ale i na poskytování informací podle jiných zákonů včetně zákona o informacích. Na daný případ se tak vztahují zejména povinnosti stanovené v § 8a odst. 1 trestního řádu a z nich zvláště povinnost neohrozit poskytováním informací objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka. Kritéria pro poskytování informací o trestním řízení stanovená v citovaném ustanovení vzal při svém rozhodování v úvahu jak povinný subjekt, tak i odvolací orgán a v souladu s nimi o žádosti, resp. odvolání rozhodly, i když odmítnout žádost podanou podle zákona o informacích bylo možné výslovně jen podle příslušných ustanovení tohoto zákona. Vzhledem k počtu obviněných, množství dílčích skutků a jejich složité provázanosti nebylo myslitelné vzápětí po zahájení trestního stíhání poskytovat informace ve formě kopie požadovaného usnesení. Případná anonymizace nebo omezení této informace formou znečitelnění části textu by řešením nebyla. Pokud by taková úprava měla spolehlivě zamezit riziku škodlivých dopadů na přípravné řízení, znamenala by prakticky znehodnocení požadované informace.
10. K námitce obsažené *ve druhém žalobním bodu* uvádí žalovaný, že i když se usnesení o zahájení trestního stíhání doručuje všem obviněným (§ 160 odst. 2 trestního řádu), to neznamená, že je tím povinný subjekt zproštěn těch povinností, na jejichž dodržování musí dbát v souvislosti s poskytováním informací o probíhajícím trestním řízení. Žalovanému není známo, zda je usnesení skutečně známo „stovkám lidí“, jak tvrdí žalobce. Usnesení má celkem 185 stran a skutečnou informaci o jeho obsahu lze získat jen podrobným prostudováním a za předpokladu orientace v trestním právu. V každém případě k event. rozšiřování tohoto usnesení mimo rámec osob, které mají dle zákona právo na jeho doručení, nemohlo dojít z iniciativy orgánů činných v trestním řízení. Poskytování informací o této trestní věci si podle § 8a odst. 3 trestního řádu vyhradil státní zástupce příslušný k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení (§ 174 trestního řádu) a ten odmítl možnost, že by „médiu“ získala usnesení od orgánů činných v trestním řízení. Podle žalovaného není ani prakticky možné, i kdyby sdělovací prostředky získaly usnesení např. od některého z obviněných nebo jejich obhájců, aby obsah usnesení byl veřejnosti skutečně znám v takovém rozsahu, jaký tvrdí žalobce. Nejde o relativně jednoduchý skutkový děj, jehož pochopení je snadno dostupné i laickému vnímání, jak tomu bylo ve věci, jíž se týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu citovaný žalovaným. Proti odepření informace nelze relevantně vznést námitku ve smyslu „už to stejně všichni vědí“.

11. K námitce obsažené *ve třetím žalobním bodu* uvádí žalovaný, že i za situace, je-li nějaká věc předmětem veřejného zájmu a dlouhodobě o ní informují média, nemohou orgány činné v trestním řízení rezignovat na plnění svých povinností. Ostatně, žaloba byla podána necelé dva měsíce po zahájení trestního stíhání, takže zmíněné tvrzení žalobce o dlouhodobém informování se nejeví výstižné. Také nelze ztotožňovat nebo zaměňovat pojmy „veřejný zájem“ a „zájem veřejnosti“, alespoň ne v kontextu tvrzení žalobce. Žalovaný je přesvědčen o tom, že svoje rozhodnutí náležitě odůvodnil a není mu jasné, v čem jeho důvody dle názoru žalobce postrádají upřesnění.
12. Žalovaný nadto uvádí, že rizika v dané věci vyplývají z povahy věci. Trestní stíhání je zahájeno tehdy, nasvědčují-li prověřováním podle § 158 trestního řádu zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba (§ 160 odst. 1 trestního řádu). Je tedy zřejmé, že zahájení trestního stíhání je založeno na určité míře pravděpodobnosti a ta by v průběhu přípravného řízení na základě jeho výsledků měla být zvyšována až na úroveň umožňující podat obžalobu (§ 176 odst. 1 trestního řádu). Nelze však vyloučit ani vývoj opačný. Toto základní východisko nutně musí vést orgán činný v trestním řízení k opatrnosti při poskytování informací. Rozsah, v němž jsou informace o trestním řízení poskytovány, musí být podřízen účelu trestního řízení (§ 1 odst. 1 trestního řádu). Zejména v průběhu přípravného řízení se stále ještě může objevit řada nových skutečností, o nichž orgán činný v trestním řízení dosud nevěděl, naproti tomu některé původní předpoklady se nemusí potvrdit apod. Právě v posuzované věci, vzhledem k počtu obviněných, skutkovému rozsahu a - dá-li se to tak nazvat - jisté odborné náročnosti trestné činnosti, pro kterou je trestní stíhání vedeno - je takový vývoj spíše pravděpodobný.
13. Trestní stíhání je závažným zásahem do práv obviněných, byť jde o zásah zákonem dovolený, ale může se dotknout i práv jiných osob, které vlastní postavení v trestním řízení nemají nebo se s trestním řízením dostaly do kontaktu jen po omezenou dobu. Tedy oněch „třetích osob“, které nejsou uvedeny v usnesení zahájení trestního stíhání a nelze je tedy anonymizovat, jak navrhl žalobce. Mohou jimi být například rodinní příslušníci obviněných nebo jiné blízké osoby, na jejichž práva, i kdyby jen nehmotná, může mít zbytečná publicita trestního stíhání negativní a někdy fakticky neodstranitelný dopad, důsledkem může být i rozvrat rodin, což také někdy v praxi nastává, a riziko škodlivých důsledků může samozřejmě hrozit i v oblasti materiální. Škodlivé důsledky nemusí být v plné míře anebo i vůbec odstranitelné ani v případě, že je trestní stíhání zastaveno nebo je obviněný zproštěn obžaloby. Orgány činné v trestním řízení proto ani z těchto důvodů nemohou svoji činnost podřizovat zájmu veřejnosti o informace, ale musí v první řadě dbát na plnění svých hlavních úkolů, tedy dosažení cíle trestního řízení, omezení zásahů do práv obviněných na nezbytnou míru a minimalizaci rizika ohrožení práv dalších osob. Větší míra informační otevřenosti může přicházet v úvahu ve věci skutkově i právně jednoduché.
14. Závěrem se žalovaný vyjádřil i k navrhovanému **žalobnímu petitu**. Podle bodu 2 žalobního petitu má být (za předpokladu, že soud vyhoví bodu 1) nařízeno Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze poskytnout požadované informace do 3 dnů od právní moci rozsudku. Podle žalovaného tento požadavek není v souladu se zákonem. Po zrušení rozhodnutí, jímž byla žádost o poskytnutí informací odmítnuta (ať již bylo toto rozhodnutí zrušeno v odvolacím řízení nebo v řízení před soudem) se řízení dostává do stadia podané žádosti o poskytnutí informace. Zákonná lhůta pro poskytnutí informace činí 15 dnů /§14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích/ a počítá se ode dne, kdy byl povinnému subjektu

vrácen jeho spis. Je nutno vzít v úvahu i to, že povinný subjekt není účastníkem řízení předmětné žalobě, ani osobou zúčastněnou na řízení, a znovu rozhodnout ve lhůtě navržené žalobcem by nebylo splnitelné.

15. V replice ze dne 2. 6. 2017 žalobce setrval na všech žalobních důvodech a dále uvedl, že odmítá absenci úvahy mimo správní řízení. I když zákonné omezení práva na informace v případech, kdy by poskytnutím informací mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení je omezením nezbytným pro bezpečnost státu a veřejnou bezpečnost, nemůže jím být to, že povinný subjekt nevidí k poskytnutí důvod. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103, na něž poukazuje žalovaný naopak podporuje argumentaci žalobce, který nesouhlasí ani s tím, že nedochází k unikům z živých trestních spisů směrem k novinářům. Dle žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje jakákoli konkrétní úvaha o možnosti zmařit předmět a účel trestního řízení. Ohrožení musí být konkrétně specifikované a současně reálné, nikoli pouze ohrožení hypoteticky možné. Nelze akceptovat ani dodatečné zdůvodnění napadeného rozhodnutí provedené ve vyjádření k žalobě.
16. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 22. 2. 2017) a žalovaný v přípisu ze dne 13. 3. 2017 výslovně uvedl, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 s. ř. s.).
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Soud shledal nedůvodnou stěžejní námitku obsaženou *v prvním žalobním bodu*, kdy žalobkyně namítá, že z odůvodnění obou rozhodnutí není patrné, že by správní orgán před rozhodnutím o odmítnutí žádosti zvážil, zda poskytnutím informace může či nemůže být cíl trestního řízení zmařen či ohrožen. *Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119.*
20. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:
21. V elektronickém podání doručeném Vrchnímu státnímu zastupitelství dne 21. 12. 2016 žalobce nejprve uvedl, že dne 13. 12. 2016 a 14. 12. 2016 zveřejnilo Vrchní státní zastupitelství v Praze tiskové zprávy ve věci trestního stíhání v souvislosti s činností Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad a dne 21. 12. 2016 vyšel v médiích článek, z něhož je patrné, že média mají obvinění k dispozici. Žalobce na základě zákona o informacích žádá o poskytnutí obvinění v této věci.
22. Dne 28. 12. 2016 povinný subjekt vydal rozhodnutí č. j. SIN 82/2016, kterým žádost odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 4 písm. a) zákona o informacích. Z odůvodnění vyplývá, že elektronickým podáním ze dne 21. 12. 2016 byla podána žádost o poskytnutí usnesení o zahájení trestního stíhání ve věci Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad, o čemž povinný subjekt informoval veřejnost v tiskových zprávách ze dne 13. a 14. 12. 2016. Povinný subjekt s ohledem na skutečnost, že trestní věc, které se žádost týká, je v současné době ve zcela počátečním stádiu vyšetřování, posoudil stav jednak z pohledu

práva žadatele na požadované informace a jednak z pohledu ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o informacích, které umožňuje informace o probíhajícím trestním řízení neposkytnout. Povinný subjekt dospěl k závěru, že v daný okamžik nelze poskytovat jakékoli informace nad rámec již vydaných (a budoucích) tiskových zpráv, a to s ohledem na probíhající fázi trestního řízení a potřebu ochrany jeho účelu, potřebu chránit majetek dotčený trestním řízením i osoby, které na případ vykazují či mohou vykazovat jakoukoliv vazbu, když předmětem trestné činnosti je mimo jiné činnost organizované zločinecké skupiny.

23. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 29. 12. 2016, v němž jednak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119 a jednak na skutečnost, že média mají plné znění obvinění a povinný subjekt sám publikuje tiskové zprávy vztahující se k tomuto řízení. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti je nepřezkoumatelné, neboť jeho závěry nejsou odůvodněny.
24. Žalovaný v pozici odvolacího orgánu se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shodl s povinným subjektem, že předmětem žádosti je usnesení o zahájení trestního stíhání. Po uvedení odvolacích námitek žalovaný konstatoval, že povinný subjekt odvolání sám nevyhověl, přičemž uvedl, že pokud mají média předmětné usnesení k dispozici, nepovažuje to za relevantní důvod k poskytnutí téže informace ze strany orgánů činných v trestním řízení, přitom odmítl možnost, že by právě z této strany byla předmětná informace sdělovacím prostředkům poskytnuta. Žalovaný po přezkoumání napadeného rozhodnutí i řízení jemu předcházejícího dospěl k závěru, že odvolání nelze přisvědčit.
25. Mezi stranami je sporné, zda žalovaný, potažmo povinný orgán před rozhodnutím o odmítnutí žádosti zvážil, zda poskytnutím informace může či nemůže být cíl trestního řízení zmařen či ohrožen. Žalobce i žalovaný se ve svých tvrzeních odvolávají na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103.
26. *S ohledem na uvedené soud proto nejprve připomíná, že v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119 Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „Účelem trestního řízení pak je v souladu s § 1 odst. 1 trestního řádu upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Trestní řízení přitom musí působit k upevňování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti, k výchově občanů v duchu důsledného zachovávaní zákonů a pravidel občanského soužití i čestného plnění povinností ke státu a společnosti. Podstatný je v dané věci obsah a okamžik doručení žádosti o informaci. Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.“* Dále v rozsudku ze dne 1. 12. 2010 č. j. 1 As 44/2010-103 Nejvyšší správní soud navázal ohledně výkladu ust. § 11 odst. písm. a) zákona o informacích, když uvedl, že „Z hlediska ústavního není problémem samotné znění § 11 odst. 4 písm. a). Problémem je jeho na první pohled pašální a bezvýjimečná aplikace. Cestou k odstranění tohoto ústavního problému není zrušení § 11 odst. 4 písm. a), které

by ohrozilo dosažení jiných ústavních hodnot, totiž cíle trestního řádu, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni (srov. § 1 odst. 1 trestního řádu a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Ústavně konformní cestou je taková interpretace § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona ve spojení s § 8a odst. 1 a 2 trestního řádu, která připustí dle okolností poskytnutí informace o probíhajícím trestním řízení tam, kde neposkytnutí informace nebude možno odůvodnit „naléhavou společenskou potřebou.“ Bude proto vždy na zvážení povinného subjektu, nakolik je důvod neposkytnutí informace vsutku ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou“. Takovouto „naléhavou společenskou potřebou“ pravidelně bude role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů, případně ochrana práv a svobod druhých (např. obětí trestného činu).“

27. V daném případě povinný orgán ve svém rozhodnutí označil za důvod, který by mohl vést k ohrožení či zmaření účelu probíhajícího trestního řízení a řádného objasnění věci skutečnost, že poskytnutí informace je požadováno v době, kdy vyšetřování je ve zcela počátečním stadiu. Současně žadatele upozornil, že v daný okamžik nelze poskytovat jakékoli informace nad rámec již vydaných (a budoucích) tiskových zpráv, a to s ohledem nejen na probíhající fázi trestního řízení a potřebu ochrany jeho účelu, ale i potřebu chránit majetek dotčený trestním řízením i osoby, které na případ vykazují či mohou vykazovat jakoukoliv vazbu, když předmětem trestné činnosti je mimo jiné činnost organizované zločinecké skupiny. V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s důvody uvedenými povinným orgánem, když konstatoval, že trestní řízení je obvykle právě ve svém počátku nejvíce zranitelné z pohledu možnosti naplnit účel stanovený v § 1 odst. 1 trestního řádu, tedy náležitého zjištění trestných činů a spravedlivého potrestání jejich pachatelů. Následně připustil, že „není sice vyloučeno poskytnout informace i v této fázi trestního řízení,“ avšak současně dodal, že „musí být jisté, že tím nebude nejen zmařen účel trestního řízení, ale například také, že tím nebudou ohrožena práva třetích osob, tedy takových, které sice nemají vlastní postavení v probíhajícím trestním řízení, ale důsledky poskytnutých informací na ně přesto mohou dopadnout.“ Poté žalovaný uvedl svůj závěr, že „Tato jistota v dané věci, vzhledem k jejímu rozsahu a složitosti, není.“ Žalovaný dále zdůraznil, že „prvořadým úkolem orgánů činných v trestním řízení, při jehož plnění nejsou zastupitelné a za jehož splnění nesou vlastní odpovědnost, je právě vést trestní řízení v souladu s jeho účelem vyjádřeným ve výše citovaném ustanovení trestního řádu, nikoli poskytovat informace o své činnosti. Poskytovat informace lze jen v takovém rozsahu, který plnění zmíněného prvořadého úkolu nemůže ztížit nebo narušit. Odvolací orgán proto dospěl k závěru, že i v daném případě je nutno dát přednost veřejnému zájmu na řádném průběhu trestního řízení bez zbytečných rizik jeho narušení před poskytováním dokumentů o tomto trestním řízení.“ Za zásadní v tomto směru označil odvolací orgán skutečnost, že trestní řízení je teprve na počátku a přitom jde mimo jiné o trestnou činnost organizované zločinecké skupiny.

28. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v posuzovaném případě správní orgány odůvodnily odmítnutí poskytnutí požadované informace v dostatečné míře. Podstatným se jeví v dané věci právě důvody, na něž poukázal v napadeném rozhodnutí odvolací orgán, tedy jednak časový aspekt podané žádosti po vydání požadované informace v návaznosti na teprve se rozvíjející trestní řízení a jednak skutečnost, že požadovaná informace se týká rozsáhlé trestní věci více osob stíhaných jako organizovaná zločinecká skupina. Právě rozsah trestní věci vede k nutnosti, že v rámci trestního řízení bude docházet ke shromažďování velkého množství informací, které se budou vztahovat k posuzovaným skutkům, přičemž je nelze dopředu limitovat. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že u této trestní věci se násobí a mění se v průběhu trestního řízení i důležité aspekty, které se stávají

pro posouzení trestního řízení rozhodné, ale nelze je plně předvídat, neboť jejich vazba či intenzita ve vztahu k posuzovaným skutkům se prokáže až následně při respektování zásady presumpce neviny jednotlivých obviněných.

29. Nabízí se otázka, nakolik má být odůvodnění odmítnutí konkrétního dokumentu o probíhajícím trestním řízení podrobné a konkrétní, zda právě konkretizací údajů z jeho obsahu se nezvyšuje riziko ohrožení nebo přímo zmaření smyslu a účelu konkrétního trestního řízení. V tomto směru zdejší soud v daném případě dospěl k závěru, že za výše popsaných okolností je nutno dát přednost veřejnému zájmu na řádném průběhu trestního řízení před poskytováním informací o tomto trestním řízení. Při střetu práva na informace a veřejným zájmem na řádném průběhu trestního řízení vzal soud v úvahu i skutečnost mezi stranami nespornou, a sice, že k informování veřejnosti o trestním řízení, kterého se požadovaná informace týká, již došlo a dochází prostřednictvím tiskových zpráv poskytovaných sdělovacím prostředkům.
30. Je třeba připustit, že rozhodnutí povinného subjektu je svým obsahem značně stručné, což vyjádřil v napadeném rozhodnutí i žalovaný, když shledal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sice strohé, ale nikoli nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění jsou patrné konkrétní důvody, pro které povinný subjekt žádost odmítl. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že ani soud neshledává prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nešlo o případ, kdy by odůvodnění rozhodnutí zcela absentovalo. Nedostatky odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí mohly být odstraněny odvolacím orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Odvolací správní orgán po zhodnocení rozhodnutí orgánu I. stupně pouze doplnil a zpřesnil úvahy správního orgánu I. stupně za situace, kdy jejich základ již byl v prvoinstančním správním rozhodnutí obsažen.
31. S ohledem na uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
32. *Ve druhém žalobním bodu* poukazuje žalobce na to, že předmětná trestní věc je předmětem veřejného zájmu a dlouhodobě o ní informují média, z čehož dovozuje, že veřejná média mají k dispozici plné znění požadované informace, proto namítá, že jen stěží by poskytnutí požadované informace mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení, když usnesení o zahájení trestního stíhání bylo doručeno všem obviněným a dodává, že vzhledem k počtu obviněných a mediálnímu zájmu ho mají k dispozici přinejmenším stovky osob.
33. S námitkou tohoto obsahu se žalovaný de facto vypořádal v napadeném rozhodnutí, když uvedl: *„Poskytl-li někdo případně „médiím“ určitou informaci o probíhajícím trestním řízení, pro orgány činné v trestním řízení to neznamená povinnost poskytovat takové informace rovněž, například rozdávat kopie svých usnesení o zahájení trestního stíhání. Přitom nelze přehlédnout, že povinný subjekt učinil úvahu o přiměřeném informování veřejnosti o probíhajícím trestním řízení. Její výsledek se projevil v již zveřejněných informacích, o nichž se zmínil i odvolatel. Skutečnost, že povinný subjekt již poskytl veřejnosti informace v rozsahu, který považuje za přiměřený povaze věci a nikoli ohrožující dosažení účelu trestního řízení, nemůže být argumentem pro poskytnutí dalších informací nad tento rámec.“* S uvedenou úvahou se soud ztotožňuje a dodává, že žalobcova dedukce vycházející z velkého počtu obviněných, kteří mají k dispozici požadované usnesení o zahájení řízení, z čehož dovozuje jeho znalost „přinejmenším stovky osob“ nemá s předmětnou žádostí o poskytnutí informace žádnou souvislost a povinný subjekt ji nemůže a ani nemohl při rozhodování o poskytnutí či neposkytnutí požadované informace nijak hodnotit. Jinými slovy, sama

skutečnost kolika osobám a kdy bylo usnesení o zahájení řízení doručováno, je pro předmětné řízení o poskytnutí informace irelevantní.

34. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce ohledně ohrožení práv třetích osob, že napadené rozhodnutí tento důvod nijak nekonkretizuje, nicméně povinnému subjektu nic nebrání případné údaje o třetích osobách anonymizovat, což platí i pro blíže neupřesněné riziko narušení řádného průběhu trestního řízení.
35. I když soud s žalobcem souhlasí, že ohrožení práv třetích osob není v napadeném rozhodnutí konkretizováno, přesto soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, či k nařízení poskytnutí požadované informace. Je tomu tak s ohledem na závěr výše podaný soudem k námitce v prvním žalobním bodu (uvedeným pod bodem 28. a 29. rozsudku). Žalobcem navrhovaná anonymizace údajů o třetích osobách zde není na místě, když stěžejními důvody odmítnutí poskytnutí požadované informace byl zejména časový aspekt podané žádosti a skutečnost, že požadovaná informace se týká rozsáhlé trestní věci organizované zločinecké skupiny.
36. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu